

Hoofdstuk 1

*Het Land aan Gene Zijde,
de Zwarte Kloof,
in de winter van de 649te zonnecyclus*

Woestling staarde naar de zo lang vermiste en reikhalzend verwachte vriend die nu aan het hoofd van een leger gedrochten van het Kwaad stond. Gehuld in zijn zwarte harnas, Bloedsnakker in de hand en een ijsskoude uitdrukking op zijn gezicht, wekte Tungdil de indruk alsof hij nooit beter op zijn plaats was geweest. Hij pakte daar gewoon.

‘Maar dat kan hem niet zijn,’ riep Boëndil verbijsterd. ‘Dat is hem niet! Vraccas is mijn getuige: dát is mijn Tungdil niet!’ Hij keek hulpeloos naar Goda. ‘Dat is hem niet,’ herhaalde hij alsof hij zichzelf moest overtuigen. ‘Een drogbeeld om ons om de tuin te leiden en bang te maken.’ Zijn vertwijfeling veranderde plotseling in woede. Hij hief de kraaiensnavel op; na lange tijd werd Woestling weer met een ongewone kracht door de waanzin overvallen en hij was niet van plan zich daartegen te verzetten. ‘Ik ga erheen en dood het!’

Ditmaal was het Goda die hem vastpakte. ‘Nee, Boëndil!’ Ze sneed hem moedig de pas af, pakte zijn gezicht tussen haar beide handen en keek in zijn bruine ogen, waarin de krankzinnigheid fonkelde. ‘Luister, mijn gemaal. Het is niet het juiste moment. We moeten naar de vesting. Op open terrein...’

Hun woorden werden door het dreunen en kraken van de katalpulten overstemd. Stenen, pijlen en speren schoten vanaf de weergangen en de torenplatforms over de ubariu en de dwergen heen. Ze verduisterden de winterzon en wierpen hun schaduwen kort op het groepje verdedigers voor de poort voor ze in de Zwarte Kloof terechtkwamen.

Een metaalachtig gekletter weerklonk, ijzeren punten doorboorden schilden, helmen en kurassen; daartussendoor klonk het gekrijs van de getroffenen dat door het gedreun van de projectielen die in de gelederen insloegen bijna werd overstemd. Alles bij elkaar was er sprake van een heuse veldslag en weldra hing de geur van bloed in de lucht.

Goda wist dat dit het voorspel tot iets veel ergers was. Weldra zouden ook de doodskreten van de verdedigers in het koor van de stervenden klinken.

‘Kom met me mee,’ smeekte ze Woestling en kuste zijn voorhoofd, terwijl de projectielen onafgebroken over hen heen vlogen. Rokende vuurbommen stegen sissend omhoog en ploften tegen de steile rotswanden van de Zwarte Kloof uit elkaar, brandende vloeistoffen werden over de monsters en de razende kordrion uitgegoten.

De dwergenvrouw meende te voelen dat Boëndils spanning afnam en liet hem los. Onmiddellijk duwde hij haar opzij en rende luid brullend op de vijand af, de kraaiensnavel hoog boven zijn hoofd.

Goda had hier niet op gerekend. Ze viel op de grond. ‘Nee!’ schreeuwde ze in paniek en ze probeerde hem tevergeefs vast te pakken. Ze draaide zich om. ‘Yagur, achter hem aan! Bescherm hem!’ beval ze de aanvoerder van de ubariu, die zonder een moment te aarzelen achter hun generaal aan gingen om hem te helpen. Gezien het aantal vijanden geen gemakkelijke opgave.

Goda hief zich echter in haar volle lengte op en verzamelde haar magische krachten om haar echtgenoot van veraf bij te staan.

Woestling dacht nergens meer aan.

Hij zag de wereld door een bloedrood masker en het enige op het terrein voor hem wat hij duidelijk herkende was het afschuwelijke drogbeeld van zijn beste vriend Tungdil. Dit bedrog kon hij niet over zijn kant laten gaan. Dat mocht Tungdil niet zijn! Niet aan hun kant!

Het suisde in zijn oren, de geluiden om hem heen drongen slechts gedempt tot hem door. Hij was er zo op gericht die illusie te vernietigen en zich vervolgens op de andere tegenstanders te werpen om ze de hersens in te slaan dat hij niet meer redelijk kon denken. Het was te overweldigend voor een krijger zoals hij, wiens bloed heter dan vloeibaar gesteente in onderaardse berggangen in zijn aderen klopte. En hij wilde zich ook helemaal niet beheersen.

Links en rechts van hem kwamen speren en pijlen neer. Het garnizoen van Onheilsdam hield zich aan de orders van zijn commandant, die als een waanzinnige zijn eigen bevelen met voeten trad: hij zocht de strijd op open terrein in plaats van te vertrouwen op de veilige muren om de monsters van daaruit neer te schieten.

Woestling bevond zich op nog geen tien schreden van de vijand, die zich nog steeds niet had bewogen.

De nieuwe rijen monsters kwamen in beweging en liepen achteloos over de gevallen heen, de oplaaiende vlammen werden met zand en beenderstof gedoofd. Zodra een van hen gevallen was, nam een volgend monster zijn plaats in. In de kloof leek zich een onuitputtelijk aantal te bevinden. Een broeinest van gedochten.

Eén ding zag Woestling duidelijk: de vijanden bleven op een afstandje van de valse Tungdil, alsof hij werd omgeven door een onzichtbare koepel van angst en eerbied. ‘Wat je ook bent, ik vernietig je!’ Met een woedende kreet zwaaide hij de kraaiensnavel hoog boven zijn hoofd.

De twee blauwe ogen aan de onderzijde van de snuit van de kordrion richtten zich op hem en daarna op Tungdil in zijn zwarte wapenrusting. Die keerde zich van Woestling af en wendde zich naar het reusachtige monster; de runen lichtten op.

Het wezen liet een gekrijs horen en dat klonk... angstig?

Voor Boëndil bij hem was, sprong Tungdil naar voren op een lijk, vandaar op het volgende, waarna hij de omhoogstekende schacht van een dikke speer als springplank gebruikte om met één sprong op een grote katapultsteen terecht te komen. Vandaar ging het naar een volgende en weer een volgende over de hoofden van het leger heen als over stapstenen in een beekje. Hij was nu dicht bij de korte hals van de neergehurkte kordrion, die zich terugtrok en heftig siste.

Woestling kon zijn ingezette slag niet meer afremmen en liet de kraaiensnavel resoluut op een tegemoet snellend monster neerkomen. Het deed hem denken aan een kruising tussen een uit zijn krachten gegroeid reptiel en een dikke varkenskop, die de armpjes van een gnoom gekregen had. Toch hanteerde het gedrocht zwaard en schild met het grootste gemak.

De bolle kant van de kraaiensnavel verbrijzelde het schild samen met de dunne arm waaraan het hing, hij brak de ribben en drukte de borstkas in; het gedrocht viel dood in het stof.

Woestling hield de vijanden die nu naar hem opdrongen op een afstand door met zijn wapen om zich heen te zwaaien en hij zaaide

dood en verderf onder hen. Intussen verloor hij de vermeende Tungdil niet uit het oog. Nog altijd weigerde hij te geloven dat het toch zijn wapenbroeder van vele cycli geleden was, maar de twijfel begon aan hem te knagen. Wat deed hij, bij Vraccas?

Plotseling bevonden Yagur en de ubariu zich aan zijn zijde om hem bij te staan tegen deze gedochten van het Kwaad. Die bleven ondanks hun numerieke overmacht op hun plaats wachten op het bevel om massaal voorwaarts naar de muren van de vesting te stormen. Slechts een enkeling viel hen aan en betaalde dat met zijn leven; pijlen ketsten af op de zware schilden van de ubariu, andere stonden plotseling stil en vielen zonder schade aan te richten op de grond, de magie van Goda.

‘We moeten terugtrekken, generaal!’ drong Yagur aan. Hij kliefde zijn tegenstander met een heftige slag van het sleutelbeen tot de navel doormidden; hij stak door het ineenziggende lijk heen en doorboorde een tweede vijand daarachter. De tweede ubaripatrouille voegde zich bij hen en verhoogde hun slagkracht.

Woestling keek omhoog naar de dwerg in de zwarte wapenrusting die Bloedsnakker met beide handen vasthield en op het lijf van de kordrion inhakte. Het merkwaardig gevormde lemmet sneed door de ongezonde grijswitte huid en het bloed spoot in een brede stroom naar buiten.

De kordrion brulde. Woestling was even geheel verlamd door het lawaai. Het gevecht stokte door het donderende gebrul en ook de Zwarte Kloof sidderde onder het gedreun.

Alles stond stil...

... op de dwerg in het zwarte tioniumharnas na!

Hij klapte het vizier van zijn helm met een zwaai omlaag en stoorde zich niet aan het bloed dat over hem heen gutste.

Het was hem toch! Hij had alleen op het juiste ogenblik gewacht om zich aan hen bekend te maken! Woestling vroeg zich nu niet langer af of het hier om zijn vermiste vriend ging. Hij wilde graag geloven dat hij het was. De aanval op de kordrion paste in al zijn heldhaftigheid precies bij de strijder in de talloze veldslagen om het Veilige Land. En waarom Tungdil een heel andere wapenrusting droeg, waardoor hij meer op Djerun leek, daar zou ook beslist een goede verklaring voor zijn. Daarvoor en voor al het andere. Ná de strijd.

Maar toen Tungdil door het witte vuur van het woedende wezen werd omhuld en in een fel gloeiende bal verdween, beschouwde Boïndil hem als verloren. De dwerg herinnerde zich maar al te goed

wat die fonkelende vlammen voor uitwerking hadden, ook al werd die strijd meer dan tweehonderdvijftig cycli geleden geleverd. Ook al was het harnas uit tionium tegen de hitte bestand, het vuur was verzengend genoeg om de dwerg levend te roosteren. Het beeld van zijn gesneuvelde tweelingbroer verscheen voor zijn geestesoog...

‘Nee!’ schreeuwde Woestling vertwijfeld. Hij hakte met het lange, gebogen einde van de kraaiensnavel bij een volgende tegenstander vanboven dwars door helm en schedel heen. Er klonk een luid gekraak, toen kwam de punt onder de keel bij het borstbeen naar buiten. Boëndil sleurde het lijk op de grond, zette zijn rechtervoet op de schouder en trok het lange einde dwars door het afzichtelijke gezicht. ‘Vraccas, zorg dat ik hem niet meteen weer verlies nu ik hem gevonden heb!’

De vuurbal verspreidde zich en verdunde zich tot een wolk, waarin een zwart silhouet te herkennen was. Tungdil leek de aanval overleefd te hebben!

De dwerg in de zwarte wapenrusting had zich op een knie laten zakken. Bloedsnakker hield hij beschermend met de brede kant vooruit voor zijn hoofd, de andere arm hield hij op zijn rug. Toen de vlammenstoot wegebde, schoot hij als een pijl omhoog en stak naar de onderste ogen van de verraste kordrion.

Tungdil wist een ervan te raken en er klonk een geluid dat leek op het barsten van een propvolle leren drinkzak.

Er spoot blauw water uit, dat kort daarop werd gevolgd door een stroom zwartrood bloed. Aderen en pezen zo dik als een arm zwaaiden omlaag, er sproeiden nog meer vloeistoffen in het rond en het schepsel wrong zich in de gekste bochten van de pijn.

Woestling kon zijn ogen niet geloven: de kordrion trok zich met hevig bloedende wonden in zijn zij en in zijn kop terug in de kloof!

De kolossale voeten vermorzelden tientallen monsters en traptten hen de grond in, lichaamsvloeistoffen spoten alle kanten op. Toen was het monster verdwenen, het liet alleen een nat spoor op de rotsen achter. Er klonk een luid gehuil en het leger verdween schreeuwend in de duisternis tussen de oprijzende rotswanden. Een laatste regen van pijlen en speren begeleidde hun aftocht, toen zwegen de katapulten van de vesting.

Er daalde een rust neer, waarin het suizen van de wind die langs de kantelen van de vesting en de wanden van de Zwarte Kloof streek, oorverdovend leek te klinken. Daarvoor had niemand er aandacht aan besteed.

Woestling gaf de ubariu bevel zich achter hem op te stellen en de weg omlaag de duisternis in nauwkeurig af te speuren. Intussen deed hij zelf een stap naar voren en liet de met bloed besmeurde kraaiensnavel naast zijn voet op de grond steunen.

Hij keek naar de dwerg in de wapenrusting en beduidde hem met een handbeweging naar beneden te komen. ‘Laat je gezicht zien, zodat ik weet of ik met een oude vriend of een nieuwe vijand te maken heb,’ riep hij. Hij kon zijn opwinding nauwelijks nog bedwingen, maar hij wist niet of hij blij moest zijn of heel erg wantrouwig. Alleen het geloof dat zijn vriend daar voor hem stond was nog niet genoeg.

Vanaf de weergangen klonken hoornsignalen, de grote poort werd geopend en een legertje van tweehonderd dwergen en ondergronders kwam onder leiding van Goda aansnellen. Ze stelden zich achter Woestling en de ubariu op en wachtten. Klaar voor de strijd.

De geharnaste dwerg, de mogelijke Tungdil, sprong met een behendigheid die men in deze wapenrusting niet van hem verwacht zou hebben, over de stapstenen heen tot hij met een sprong weer op de aarde terecht kwam; wit stof wolkte rond zijn voeten omhoog tot zijn met zwarte pantserplaten beschermde knieën. Hij hield Bloedsnakker in zijn rechterhand en had hem met de tanden naar achteren losjes over zijn schouder gelegd. Hij kwam stap voor stap dichterbij. Zijn helm bleef gesloten.

Boëndil slikte, zijn keel was droog. ‘Vizier omhoog,’ snauwde hij en met zijn rechterhand greep hij de kraaiensnavel steviger vast. Het leer waarmee de greep omwonden was, kraakte zacht. ‘Ik wil je gezicht duidelijk in het zonlicht zien.’ Toen de geharnaste gewoon doorliep zonder zich iets van het bevel aan te trekken, hielden de dwergen achter hem hun wapens in de aanslag.

Woestling kon het harnas nu nauwkeurig zien. Het was bezaaid met tekens, runen en symbolen die hij nooit eerder in zijn leven had gezien.

Een korte blik naar Goda maakte hem duidelijk dat ook de maga voor een raadsel stond. Ze schudde kort haar hoofd. Ook haar zeiden de glinsterende zilveren inscripties en versieringen niets.

En wat Boëndil buitengewoon dwarszat: er was geen enkele verwijzing naar Vracas of naar zijn afkomst als kind van de Smid bij, ook al was het harnas ongetwijfeld van de hand van een meestersmid. Een dwergse meestersmid.

Zou Tungdil zoiets doen? Zijn afkomst verloochenen? ‘Blijf staan

en laat zien wie je bent!’ beval hij kortaf en hief resoluut zijn wapen op. ‘Ben je Tungdil Goudhand? Toon ons dan je gezicht. Zo niet...’ Woestling draaide de kraaiensnavel een keer in het rond ‘... verbrijzel ik het onder je helm!’

Nu bleef de dwerg staan. Met zijn benen een eindje uit elkaar stelde hij zich zelfverzekerd tegenover de overmacht op. Toen ging de linkerarm naar boven, langzaam en bedaard, en zeker niet snel en angstig. Stukje bij beetje werd het donkere rasterwerk omhooggeschoven en er was zelfs geen zacht schuren te horen.

Boëndil slikte opgewonden en zijn hart klopte in zijn keel. Vracas, laat een wonder gebeuren, bad hij in stilte. Even deed hij zijn ogen dicht om het schietgebed nog vuriger naar zijn god te sturen. Hij durfde zijn ogen haast niet te openen om naar het gezicht van de dwerg tegenover hem te kijken. Dat hij Goda luid naar adem hoorde snakken, maakte het er niet beter op.

Ten slotte raapte hij zijn moed bijeen.

Hij zag een korte bruine baard en de vertrouwde gelaatstrekken van een dwerg die duidelijk ouder was geworden. Maar hij zou het gezicht uit duizenden hebben herkend.

Over het linkeroog zat een plaatje van puur goud, dat van inscripties was voorzien en met gouden draden op zijn plaats werd gehouden. Het overgebleven bruine oog van zijn vriend rustte op hem. Woestling las daarin op de eerste plaats nieuwsgierigheid, een zekere blijdschap en... iets wat hij niet kon thuisbrengen.

De rimpels rond Tungdils mond en neus waren dieper geworden, wat hij zelfs door de dichte baard heen kon zien, en ze gaven hem iets gezaghebbends, wat menige dwergenkoning hem zou benijden. Over zijn voorhoofd liep een goed genezen, maar donker litteken dat boven zijn rechteroog onder de rand van de helm verdween.

Woestling haalde diep adem. Uiterlijk was het duidelijk zijn oude vriend, die na al die tijd weer voor hem stond. Hij deed een stap in zijn richting, maar hij meende de afwijzende houding die van Tungdil uitging haast fysiek te kunnen voelen.

‘Welke bewijzen heb je nodig om je ervan te overtuigen dat ik Tungdil Goudhand ben?’ zei hij. Toen maakte hij de keelband van zijn helm los en trok hem met een snelle beweging van zijn bruine hardos. Het litteken liep vanaf het voorhoofd verder door het schouderlange haar tot aan het hoogste punt van zijn schedel. Hij wierp de helm op de grond en schudde een handschoen uit, waar-

na hij de gouden vlek op zijn hand toonde. ‘Voel maar, als je wilt, Boindil. Het is mijn eeuwige aandenken aan de strijd om de troon van de grootvorst, hoewel ik daar nooit echt aanspraak op kon maken.’ Hij stak uitnodigend zijn hand uit.

Woestling streek over de goudgele vlek, toen keek hij Tungdil onderzoekend in diens gezicht.

De dwerg glimlachte en het was zijn vertróuwde glimlach! Het bekende lachje dat hij al zo’n tijd niet meer had gezien!

‘Misschien moet ik vertellen hoe je me hebt willen wijsmaken dat je de voeten van dwergenvrouwen met hun lievelingskaas moest inwrijven om ze te kunnen veroveren?’ Hij boog zich langzaam naar voren en knipoogde. ‘Ik heb het nooit geprobeerd. Heb jij het bij Goda moeten doen?’

De maga lachte.

‘Je bent het echt!’ stootte Woestling uit. Hij liet de handgreep van de kraaiensnavel los, spreidde zijn armen en trok Tungdil tegen zich aan. ‘Bij Vracas, je bent het!’ Hij voelde de hete tranen in zijn ogen springen. Tegen dit gevoel van ontroering stond hij machteloos. Hij drukte Tungdil tegen zich aan en van louter vreugde merkte hij daarbij niet dat zijn omarming niet werd beantwoord.

Ten slotte liet hij Tungdil los en keerde zich naar de dwergen en dwergenvrouwen die gespannen hadden staan kijken en luisteren. ‘Kijk!’ riep hij opgewekt en hij hief zijn hoofd op, zodat zijn stem tot op de kantelen van Onheilsdam te horen zou zijn. ‘Kijk, de held is naar ons teruggekeerd! Het Veilige Land zal nu snel van het juk van het veelvoudige kwaad bevrijd worden!’ Hij klopte op de zwarte wapenrusting. ‘Berg je, Lohasbrand, Lot-Ionan en andere misgeboorten van Tion: nu is er voor jullie geen genade en geen uitweg meer!’

Goda straalde en veegde de tranen van vreugde en opluchting uit haar ogen. De dwergenkrijgers en krijgsvrouwen achter haar staarden de held die de meesten van hen alleen uit verhalen kenden onverholen en vol ontzag aan. Een legendarische figuur was naar hen teruggekeerd en had bovendien bij zijn verschijning het afschrikwekkendste wezen uit de Zwarte Kloof op de vlucht gejaagd.

De woorden van Woestling waren tot de manschappen in de vesting doorgedrongen. Er klonk getrommel en hoorngeschal om het nieuws te verspreiden. Het was een bijzondere reeks tonen, speciaal gecomponeerd voor die heuglijke omloop dat Tungdil terug zou keren, zodat allen het konden horen.

‘Ik kan me goed voorstellen,’ zei Woestling grijnzend, ‘dat sommigen zullen geloven dat de hoornblazers zich vergist hebben en eigenlijk een heel ander signaal wilden spelen.’ Hij sloeg Tungdil op diens schouder en de grijns verdween niet meer van zijn gezicht. ‘Laten we de vesting binnengaan en de Zwarte Kloof achter ons laten. Het wordt tijd je passend welkom te heten. En daarna moet je ons vertellen wat er in al die cycli is gebeurd! En ook wij hebben veel te vertellen.’ Hij bukte zich en overhandigde hem helm en handschoen. Daarbij keek hij hem recht in het oog. ‘Je hebt er gewoon geen voorstelling van hoe gelukkig ik ben dat ik je weer zie, professor.’

Tungdil pakte zijn spullen aan en draaide zich half om naar de Zwarte Kloof. ‘Ze zullen terugkomen, Woestling. De kordrion was gewoon te verrast; zodra zijn wonden genezen zijn, zal hij zich weer uit zijn schuilhol wagen. Bovendien zal het bericht dat de barrière er niet meer is zich als een lopend vuurtje verspreiden. De monsters zullen een leger op de been brengen om uit te breken...’

Boëndil hief zijn arm op en wees naar de hoge, dikke muren van de vesting. ‘Daarom staat die hier en heeft ze de naam Onheilsdam gekregen,’ viel hij zijn vriend in de rede. ‘Ze zullen niet ontsnappen, geen van die afschuwelijke gedrochten. En de kordrion bestoken we net zo lang met onze groot formaat speren, tot hij eruitziet als een egel en dood neervalt.’ Hij keek trots naar Goda. ‘Zij is een echte maga geworden. Zij is ons sterkste wapen.’

Met een blik vol verwondering bekeek Tungdil de dwergenvrouw die een stap naar voren had gezet. ‘Jullie zullen haar nodig hebben,’ merkte hij zacht op en hij keek weer in de rotsspleet.

Woestling lachte. ‘We hebben er weer alle vertrouwen in, professor. Nu jij weer onder ons bent, kan niets de kinderen van de Smid nog afschrikken.’ Hij zette zich in beweging en de menigte ubariu, ondergronders en dwergenkrijgers week voor hen uiteen om een erehaag te vormen.

Goda keek strak naar Tungdil, toen hij vlak langs haar heen liep. Ze kreeg de indruk dat hij haar helemaal niet herkende; het bruine oog was volkomen onverschillig gebleven, toen hij haar aangekeken had. ‘Hij heeft nog niet één keer naar Sirka gevraagd,’ zei ze zacht in zichzelf en er verscheen een sombere trek op haar gezicht. Ook al was haar gemaal, overmand door zijn emoties, gemakkelijk te overtuigen geweest, in haar stak nu de argwaan de kop op.

Goda liep achter hen aan en de krijgers dekten hun terugtocht achter de kolossale poorten van het bolwerk. De komende omlopen zou ze de dwerg van wie de meesten onvoorwaardelijk geloofden dat het Tungdil Goudhand was, duchtig aan de tand voelen. Terwijl ze onder luid hoorngeschal en gejuich van de manschappen naar binnen gingen, bedacht zij al een reeks vragen. Want wanneer het Kwaad hun een valse held had gestuurd, beraamde het beslist iets verschrikkelijks.

Terwijl ze naar Tungdils zwarte rugpantser met de fonkelende ingelegde tekens keek, raakte de dwergenmaga er met elke stap meer van overtuigd, dat het niet hun oude vriend was die ze nu binnenhaalden. Ze verleenden onderdak aan het Kwaad en bejubelden het zelfs!

Ze keek links en rechts omhoog naar de torens, vanwaar enthousiaste kreten op hen neerdaalden, zodat een gesprek onmogelijk werd.

Op dat moment werd ze er zich van bewust dat zij vermoedelijk de enige in de vesting was die zich zorgen maakte. Alle anderen verkeerden in een vreugderoes, die de langverwachte verlosser van alle Kwaad over hen had uitgegoten. Zonder dat hij zelfs maar één woord tegen hen had gezegd.

Goda zuchtte; haar blik kruiste toevallig die van Yagur, de aanvoerder van de ubariu – en ze ontdekte op zijn gezicht een bezorgdheid die haar maar al te bekend voorkwam.

*Het Veilige Land,
het voormalige koninkrijk Weyurn,
Mifurdania,
in de winter van de 649te zonnecyclus*

‘En hier, hooggeëerde spectatoren, hiér, uiterst links van mij hebben we nog een wettelijke nazaat van de vroegere, onvergelijkelijke en sinds tientallen cycli nimmer overtroffen Ongeëvenaarde Rodario!’ riep de man in de dure witte kledij vanaf het hoge podium dat een paar omlopen geleden nog als schavot dienst had gedaan. De man stond op een blok hout vol kerven en wie goed keek zag nog een pluk haar die aan de zijkant in het gedroogde bloed plakte; niemand stoorde zich eraan.

Of beter gezegd: niemand mócht er zich aan storen.

Op het plein in het midden van de stad, vóór het amfitheater dat de naam Nieuw Curiosum droeg, was nauwelijks nog plaats om ergens te staan en ook de kleine, overdekte tribune voor edelen en rijke kooplieden of andere burgers met privileges zat helemaal vol.

Alleen de eerste rij, die gereserveerd was voor heel bijzondere gasten, was leeg. Ze kwamen zelden naar zulke komische voorstellingen, meestal helemaal niet. Ze gaven de voorkeur aan onthoofdingen, openbare geselingen en tentoonstellingen, wat een eufemisme voor openbare vernedering aan de schandpaal was.

Op de tweede rij zat een knappe jonge vrouw met schrandere, lichtbruine ogen en mooi zwart haar, dat tot op haar middel hing en door een doorzichtige sluier werd bedekt. Ze droeg een mantel van zwarte wolvenpelzen om haar schouder en in haar linkerhand hield ze een beker warme kruidenwijn.

Het marktplein stond vol met kraampjes, waarin de handelaren allerlei etenswaren aanboden, van warme worst en gerookte plakken ham tot wafels en zoete kastanjes met slagroom toe. Wie het koud had nam een beker warm bier of warme wijn, dranken die iedereen naar wens met kruiden en honing op smaak kon laten maken. Witte damppluimen hingen boven de markt, uitgestoten door de talrijke kleine fornuisjes in de kraampjes; vanuit de herbergen drongen muziek en zang gedempt naar buiten door.

De jonge vrouw ademde de geur in en glimlachte. Eindelijk weer eens wat vermaak in deze treurige cycli van bezetting door Lohasbrand en zijn spitsbroeders.

‘Wil je nog iets hebben, prinses Coïra?’ vroeg haar begeleider die gezien zijn leeftijd haar oudere broer had kunnen zijn, aan haar. Onder zijn open bruine pelsmantel droeg hij een leren wapenrusting met een kort zwaard aan zijn gordel. Een platte, gevoerde wollen muts bedekte zijn haar, waardoor hij er nogal onnozel uitzag. Met opzet.

‘Geen titel!’ siste Coïra en ze keek hem verwijtend aan. ‘Je weet wat ze met je doen, wanneer ze horen hoe je me aangesproken hebt, Loytan.’

Haar begeleider liet zijn ogen over de lege rij glijden. ‘Nou, ik zie anders niemand die me er rekenschap voor zal komen vragen dat ik de waarheid spreek,’ antwoordde hij zacht maar beslist. ‘Je bént de prinses, en je moeder zou de koningin van Weyurn zijn, wanneer die vervloekte draak...’